

De nachtploeg

Michael Connelly bij Boekertij:

Tunnelrat
Betonblond
Nachtgoud
Hartzuur
De dichter
Kofferdood
Bloedbeeld
Spoordood
Maanstand
Donkerder dan de nacht
Stad van beenderen
De jacht
Verloren licht
Stroomversnelling
Slotakkoord
De Lincoln-advocaat
Echo Park
Blind vertrouwen
Het laatste oordeel
Ongrijpbaar
Tweede leven
De herziening
Het recht om te zwijgen
De val
De zwarte doos
De interne jury
Brandhaard
Over de grens
De keerzijde
De nachtploeg
Twee soorten waarheid
In de stilte van de nacht
Het nachtvuur

www.boekertij.nl

Michael Connelly

De nachtploeg

Misdaad slaapt nooit. Net als detective Renée Ballard.



Eerste druk 2018
Zevende druk 2020

ISBN 978-90-225-8950-2
ISBN 978-94-023-1084-9 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Late Show*
Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown and Company
Vertaling: David Orthel
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Photocase.de en Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Hieronymus, Inc.
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Ter nagedachtenis aan Brigadier Steve Owen
Sheriffskantoor, district Los Angeles
Geëxecuteerd, door zijn penning geschoten, 5 oktober 2016*

1

Ballard en Jenkins kwamen vlak voor middernacht aan bij het huis aan El Centro Avenue. Het was hun eerste oproep in de nachtdienst. Er stond al een surveillancewagen langs de stoeprand voor het huis en Ballard herkende de twee agenten in uniform die met een grijze vrouw in kamerjas op de veranda van de bungalow stonden. Het waren John Stanley – leidinggevende tijdens de nachtdienst en de baas op straat – en zijn partner Jacob Ross.

‘Volgens mij is dit er een voor jou,’ zei Jenkins.

In de loop van hun tweejarig partnerschap hadden ze ontdekt dat Ballard beter was in de omgang met vrouwelijke slachtoffers. Niet dat Jenkins zo’n bruto was, maar Ballard kon zich beter in hen verplaatsen. Jenkins kon juist beter omgaan met mannelijke slachtoffers.

‘Wat je zegt,’ zei Ballard.

Ze stapten uit en liepen naar de verlichte veranda. Ballard nam haar portofoon mee. Ze liepen het trapje op en Stanley stelde hen voor aan de vrouw. Haar naam was Leslie Anne Lantana en ze was zevenenzeventig. Ballard verwachtte niet dat ze hier veel te doen zouden hebben. Op de meeste inbraken volgde een proces-verbaal en soms een oproep voor de afdrukkenploeg, als ze geluk hadden en er aanwijzingen waren dat de dief oppervlakken had aangeraakt waarvan wellicht vingerafdrukken konden worden genomen.

‘Mevrouw Lantana kreeg vanavond per e-mail een waarschuwing

dat iemand op Amazon iets probeerde te kopen met haar creditcard,' vertelde Stanley.

'Maar dat was u niet zelf,' zei Ballard tegen mevrouw Lantana.

'Nee, want het was met de creditcard die bedoeld is voor noodgevallen,' zei mevrouw Lantana. 'Die gebruik ik nooit online. Daarom werd de aankoop ook gesignaleerd. Voor Amazon gebruik ik een andere.'

'Oké,' zei Ballard. 'Hebt u de creditcardmaatschappij gebeld?'

'Ik ben eerst gaan kijken of ik de card niet was kwijtgeraakt en toen zag ik dat mijn portemonnee niet meer in mijn tas zat. Die is gestolen.'

'Enig idee waar of wanneer dat is gebeurd?'

'Ik ben gisteren naar Ralphs geweest om boodschappen te doen, dus toen had ik mijn portemonnee nog. Ik kwam thuis en ben daarna niet meer de deur uit geweest.'

'Hebt u uw creditcard gebruikt om te betalen?'

'Nee, ik betaal daar altijd contant. Maar ik heb wel mijn Ralphskaart gepakt voor de spaarpunten.'

'Denkt u dat u uw portemonnee daar kunt zijn vergeten? Bij de kassa, toen u die kaart pakte?'

'Nee, dat denk ik niet. Ik ben erg voorzichtig met mijn spullen. Mijn portemonnee en mijn tas. En ik ben niet seniel.'

'Dat bedoelde ik ook niet, mevrouw. Ik vraag het maar.'

Ballard veranderde van onderwerp, hoewel het haar waarschijnlijk leek dat mevrouw Lantana haar portemonnee wel bij Ralphs was vergeten, waar hij door iedereen kon zijn meegenomen.

'Wie woont hier verder nog, mevrouw?' vroeg ze.

'Niemand,' zei Lantana. 'Ik woon op mezelf. Met Cosmo, mijn hond.'

'Is er nog iemand aan de deur of in huis geweest sinds u gisteren thuiskwam?'

'Nee, niemand.'

'En u hebt geen bezoek gehad van vrienden of kennissen?'

'Nee, maar die zouden mijn portemonnee niet hebben meegenomen.'

‘Natuurlijk, dat wil ik ook niet beweren, ik probeer alleen een idee te krijgen van wat er is gebeurd. U zei dus dat u sinds uw bezoek aan Ralphs thuis bent geweest.’

‘Ja, ik was de hele tijd thuis.’

‘En Cosmo? Moet die niet worden uitgelaten?’

‘O ja, twee keer per dag. Maar ik doe het huis op slot als ik wegga en ik ga nooit ver weg. Hij is een oude hond en ik word er ook niet jonger op.’

Ballard glimlachte meelevend.

‘Gaat u iedere dag op dezelfde tijd met de hond naar buiten?’

‘Ja, we houden ons aan een schema. Dat is beter voor de hond.’

‘Hoe lang gaat u wandelen?’

‘’s Morgens een half uur en ’s middags meestal iets langer. Hangt ervan af of we er zin in hebben.’

Ballard knikte. Ze wist dat een dief in het gebied ten zuiden van Santa Monica alleen maar hoefde uit te zien naar een vrouw met een hond. Als hij achter haar aan liep kon hij zo te weten komen of ze op zichzelf woonde en de volgende dag op dezelfde tijd langsgaan terwijl ze de hond uitliet. De meeste mensen beseften niet dat de eenvoudigste gewoonten hen kwetsbaar maakten voor kwaadwillenden. En een ervaren dief was in hooguit tien minuten binnen en buiten. ‘Hebt u al gekeken of er ook andere dingen ontbreken, mevrouw?’ vroeg Ballard.

‘Nog niet,’ antwoordde mevrouw Lantana. ‘Ik heb de politie gebeld zodra ik zag dat mijn portemonnee weg was.’

‘Nou, laten we dan eens binnen gaan kijken of u nog iets anders mist,’ zei Ballard. Terwijl Jenkins naging of er met het slot op de achterdeur was geknoeid, liep Ballard met mevrouw Lantana door het huis. In de slaapkamer lag een hond op een kussen. Het was een bastaardboxer met een grijswitte snoet van ouderdom. Zijn glanzende ogen volgden Ballard door de kamer, maar hij bleef liggen waar hij lag. Hij was te oud en hij liet een diepe grom horen.

‘Kalm maar, Cosmo,’ stelde mevrouw Lantana hem gerust.

‘Is het een boxer?’ vroeg Ballard.

‘Een ridgeback,’ antwoordde Lantana. ‘Denken we.’ Ballard was er niet helemaal zeker van of ze met ‘we’ verwees naar zichzelf en de hond of naar zichzelf en iemand anders. Misschien mevrouw Lantana en de dierenarts.

De oude vrouw sloot hun onderzoek van het huis af met een blik in haar la met sieraden en concludeerde dat er behalve de portemonnee niets ontbrak. Ballard moest daardoor weer aan Ralphs denken; of misschien had de inbreker gedacht dat hij minder tijd had om het huis te doorzoeken dan hij in werkelijkheid had.

Jenkins kwam weer bij hen staan en zei dat er geen aanwijzingen waren dat er met de sloten van de voor- en achterdeur was geknoeid.

‘Toen u de hond uitliet, zag u toen iets ongebruikelijks op straat?’ vroeg Ballard de oude vrouw. ‘Iemand die er niet hoorde?’

‘Nee, ik heb niets gekst gezien,’ zei mevrouw Lantana.

‘Wordt er aan de straat gewerkt? Lopen er werklieden rond?’

‘Nee, niet in deze buurt.’

Ballard vroeg mevrouw Lantana haar de e-mail te laten zien die ze van de creditcardmaatschappij had gekregen. Ze gingen naar een hoekje in de keuken waar mevrouw Lantana een laptop, een printer en opbergbakjes met stapels enveloppen had staan. Dit was duidelijk het zenuwcentrum, waar ze haar rekeningen betaalde en online spullen bestelde. Mevrouw Lantana ging zitten en bracht de e-mail met de waarschuwing op het scherm. Ballard boog over haar schouder om mee te lezen. Daarna vroeg ze of mevrouw Lantana haar creditcardmaatschappij nog eens wilde bellen.

Mevrouw Lantana belde met een vaste wandtelefoon met een lang snoer dat tot het hoekje met de laptop reikte. Vervolgens nam Ballard het gesprek over en liep hij met Jenkins naar de gang, waarbij het snoer tot zijn volle lengte werd uitgerekt. Ze had een fraudespecialist met een Engels-Indiaas accent aan de lijn. Ballard stelde zichzelf voor als rechercheur van het Los Angeles Police Department en vroeg naar het afleveradres dat was opgegeven voor de aankoop met de creditcard voordat die was verworpen als mogelijk frauduleus. De fraudespecialist zei dat hij die informatie niet kon verstrekken zonder gerechtelijk bevel.

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg Ballard. ‘U bent hier toch de fraudespecialist? Dit is een geval van fraude. Als u me dat adres geeft, kan ik er misschien iets aan doen.’

‘Het spijt me,’ zei de specialist. ‘Dat mag ik niet doen. Onze afdeling Juridische Zaken moet mij dat opdragen, en dat hebben ze niet gedaan.’

‘Dan wil ik de afdeling Juridische Zaken even spreken.’

‘Het is lunchtijd, dus ze zijn nu dicht.’

‘Dan wil ik graag uw leidinggevende spreken.’

Ballard keek Jenkins aan en schudde gefrustreerd haar hoofd.

‘Hé joh,’ zei Jenkins, ‘morgenochtend ligt het toch op tafel bij de afdeling Inbraken. Waarom laat je het niet aan hen over?’

‘Omdat zij er niets mee doen,’ zei Ballard. ‘Dat komt op de grote hoop. Ze doen er niets mee en dat is niet eerlijk tegenover haar.’ Ze knikte naar de keuken, waar het slachtoffer verloren voor zich uit zat te kijken.

‘Niemand heeft ooit gezegd dat het er eerlijk aan toegaat,’ zei Jenkins. ‘Zo is het nou eenmaal.’

Na vijf minuten kwam de leidinggevende aan de lijn. Ballard legde uit dat ze in een onzekere situatie verkeerden en snel moesten handelen om de persoon te pakken te krijgen die mevrouw Lantana’s creditcard had gestolen. De leidinggevende legde uit dat de poging tot gebruik van de creditcard geen resultaat had gehad en dat het fraude-waarschuwingssysteem had gewerkt.

‘Er is dus geen sprake van een “onzekere situatie”, zoals u zegt,’ zei hij.

‘Het systeem werkt alleen als we die gast te pakken krijgen,’ zei Ballard. ‘Dat begrijpt u toch wel? Voorkomen dat die creditcard wordt gebruikt is maar de helft van het verhaal. Dat beschermt uw zakelijke cliënt. Maar niet mevrouw Lantana, bij wie iemand is binnengedrongen.’

‘Het spijt me,’ zei de leidinggevende. ‘Ik kan u niet helpen zonder documentatie van de rechtbank. Dat is ons protocol.’

‘Met wie spreek ik?’

‘Mijn naam is Irfan.’

‘Waar bent u, Irfan?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Bent u in Mumbai? Delhi? Waar?’

‘Ik ben in Mumbai, ja.’

‘En daarom kan het u geen bal schelen. Want die kerel zal nooit bij u in Mumbai uw portefeuille uit uw huis stelen. Bedankt, hè.’ Ze liep terug de keuken in en hing op voor de nutteloze leidinggevende kon reageren. Ze draaide zich om naar haar partner. ‘Oké, we gaan terug naar het bureau, schrijven alles op en leggen het op tafel bij de afdeling Inbraken,’ zei ze. ‘Laten we gaan.’

2

Ballard en Jenkins kwamen er niet meer aan toe om proces-verbaal over de inbraak bij mevrouw Lantana op te maken. Nog voor ze terug op het bureau waren, werden ze door de wachtcommandant naar Hollywood Presbyterian Medical Center gestuurd om een geval van geweldpleging te onderzoeken. Ballard parkeerde op een ambulance-parkeerplaats bij de ingang van de Spoedeisende Hulp en liet de grillelampen aanstaan. Jenkins en zij stapten uit en liepen door de automatische deuren naar binnen. Ballard schreef de tijd op voor het verslag dat ze later zou schrijven. Volgens de klok boven de receptie van de Spoedeisende Hulp was het 12.41 uur.

Er stond een jonge agent, die zo wit zag als een doek. Ballard gaf hem een knikje en hij kwam naar hen toe om hen op de hoogte te brengen. Hij had geen strepen; misschien was dit zelfs zijn eerste dienst, maar in elk geval was hij zo nieuw op het bureau dat ze zijn naam niet kende.

‘We hebben haar gevonden op een parkeerplaats aan Santa Monica, vlak bij Highland Avenue,’ vertelde de agent. ‘Het leek alsof ze daar was gedumpt. Degene die dit heeft gedaan dacht waarschijnlijk dat ze dood was. Maar ze leefde nog, kwam weer min of meer bij en was een paar minuten half bij bewustzijn. Ze is behoorlijk te grazen genomen. Een van de verpleegkundigen zei dat ze waarschijnlijk een schedelbreuk had. Ze ligt nu hierachter. Mijn mentor is daar ook.’

De aanranding was misschien wel opgeschaald naar een ontvoe-

ring en Ballards belangstelling nam daardoor toe. Ze keek op het naamplaatje van de agent en las de naam Taylor. ‘Taylor, ik heet Ballard,’ zei ze, ‘en dit is rechercheur Jenkins, mijn kompaan in het duister. Wanneer ben je bij Super Six gekomen?’

‘Feitelijk ben ik net voor het eerst ingezet,’ zei Taylor.

‘Recht van de academie? Nou, welkom. Bij Six heb je gegarandeerd meer lol dan waar dan ook. Wie is je mentor?’

‘Agent Smith, mevrouw.’

‘Ik ben je moeder niet. Je zegt geen mevrouw tegen me.’

‘Sorry, mevrouw. Ik bedoel...’

‘Bij Smitty ben je in goeie handen. Hij is oké. Heeft het slachtoffer al een naam?’

‘Nee, ze had geen tas, maar we hebben geprobeerd met haar te praten terwijl we op de ambulance stonden te wachten. Ze was er niet helemaal bij en er kwam weinig zinnigs uit. Het kan zijn dat ze Ramona heet.’

‘Zei ze nog meer?’

‘Ja, ze zei iets over het “onderstebovenhuis”.’

‘Het “onderstebovenhuis”?’

‘Dat zei ze, ja. Agent Smith vroeg of ze haar aanrander kende en ze zei van niet. Hij vroeg waar ze was aangevallen en ze zei “het onderstebovenhuis”. Zoals ik al zei kwam er weinig zinnigs uit.’

Ballard knikte en dacht na over wat dat kon betekenen. ‘Oké,’ zei ze toen. ‘We gaan even wat dingen uitzoeken.’ Ze knikte naar Jenkins en liep naar de deur van de Spoedeisende Hulp. Ze droeg een antracietkleurig Van Heusen-pak met een krijtstreepje. Ze vond altijd dat het formele karakter van het pak goed paste bij haar lichtbruine huid en zongebleekte haar. Het straalde bovendien gezag uit dat haar kleine postuur compenseerde. Ze trok haar jasje zo ver open dat de receptionist achter het raam de penning aan haar broekriem kon zien. De automatische deur ging open.

De Spoedeisende Hulp bestond uit zes behandelruimten. De patiënten zaten achter de gordijnen. Artsen, verpleegkundigen en technici bewogen zich rond een commandocentrum in het midden van de

ruimte. Er heerste georganiseerde chaos, iedereen had iets te doen en een onzichtbare hand dirigeerde het allemaal. Het was een drukke avond, maar dat was iedere avond in Hollywood Pres.

Een andere uniformagent stond voor het gordijn van behandelruimte 4 en Ballard en Jenkins liepen recht op hem af. Hij had drie strepen op zijn mouw – goed voor vijftien jaar bij het departement – en Ballard kende hem goed. ‘Zo, Smitty, is de dokter er al?’ vroeg ze.

Agent Melvin Smith keek op van zijn telefoon waarop hij net een sms’je stond te tikken.

‘Ballard, Jenkins, hoe staat het leven?’ zei Smith. ‘Ze is alleen. Dadelijk brengen ze haar naar de operatiekamer. Schedelbreuk en hersenoedeem. Ze zeiden dat ze haar hoofd open moeten maken om de druk te verlagen.’

‘Ik ken het gevoel,’ zei Jenkins.

‘Ze heeft dus niks gezegd?’ vroeg Ballard.

‘Nee, niet meer,’ zei Smith. ‘Ze hebben haar platgespoten en ik heb horen zeggen dat ze haar in coma willen brengen tot de zwelling is afgenomen. Zeg, hoe is het met Lola, Ballard? Al een tijd niet gezien.’

‘Met Lola is alles prima,’ antwoordde Ballard. ‘Hebben jullie haar zelf gevonden of zijn jullie erbij geroepen?’

‘Het was bijna een heterdaadje,’ zei Smith. ‘Er moet iemand gebeld hebben, maar die was al weg toen wij aankwamen. Het slachtoffer lag alleen op de parkeerplaats. We dachten eerst dat ze dood was.’

‘Hebben jullie iemand de plaats delict laten bewaken?’ vroeg Ballard.

‘Nou nee, er lag hooguit wat bloed op het asfalt, Ballard,’ zei Smith. ‘Er was gewoon een lijk gedumpt.’

‘Kom op, Smitty, dat is onzin. We moeten wel goed voor de plaats delict zorgen. Waarom laten jullie het hier niet aan ons over en ga je niet terug naar die parkeerplaats tot daar een team naartoe komt? Ga er gewoon in de auto zitten en doe wat administratie of zo.’

Smith keek Jenkins aan, de senior-rechercheur.

‘Ze heeft gelijk,’ zei Jenkins. ‘We moeten voor de plaats delict zorgen.’

‘Juist.’ Smith’ stem verried dat hij het tijdverspilling vond.

Ballard schoof het gordijn van behandelruimte 4 opzij en ging er binnen. Het slachtoffer lag op haar rug op bed met een lichtgroen ziekenhuishemd over haar gekwetste lichaam. Ze had infusen in beide armen en een slangetje in haar neus. Ballard had in de veertien jaar die ze bij dit bureau werkte een hoop slachtoffers van geweld gezien, maar dit was een van de zwaarste gevallen waarbij het slachtoffer nog leefde. De vrouw was klein en zag eruit alsof ze amper vijftig kilo woog. Allebei haar ogen zaten helemaal dicht door de zwellingen en het jukbeen onder haar rechteroog was duidelijk gebroken. Haar gezicht werd verder vervormd door een zwelling over de hele rechterzijde, waar de huid was afgeschaafd. Het was duidelijk dat ze zwaar mishandeld was en met haar gezicht over ruw terrein was gesleurd – waarschijnlijk het parkeerterrein. Ballard boog zich over haar heen om een wond op haar onderlip te bekijken. Ze zag dat het een diepe bijtwond was die de lip in tweeën had gescheurd. Het gescheurde weefsel werd bijeengehouden door twee tijdelijke hechtingen. Daar zou een plastisch chirurg zich mee bezig moeten houden. Als het slachtoffer dit overleefde.

‘Jezus christus,’ vloekte Ballard. Ze pakte haar telefoon van haar broekriem en opende de camera-app. Eerst nam ze een foto van het hele gezicht van het slachtoffer, daarna maakte ze een reeks close-ups van de afzonderlijke verwondingen. Jenkins keek toe zonder iets te zeggen. Hij wist hoe ze te werk ging.

Ballard knoopte de bovenkant van de ziekenhuiskleding open om de borst op verwondingen te onderzoeken. Haar aandacht werd getrokken door de linkerkant van de borstkas, waar zich een paar diepe, rechte kneuzingen aftekenden die veroorzaakt leken door een voorwerp, niet door iemands vuisten. ‘Kijk even mee,’ zei Ballard. ‘Boksbeugel?’

Jenkins boog zich naar voren. ‘Daar lijkt het wel op,’ zei hij. ‘Zou kunnen.’

Hij deed weer een stap terug, walgend van de aanblik. John Jenkins had er vijftig jaar op zitten en Ballard wist dat hij allang geen

empathie meer kon opbrengen. Hij was een goeie rechercheur, als hij dat wilde, maar verder verschilde hij weinig van een heleboel kerels die al zo lang meeliepen. Hij wilde simpelweg een plek waar hij rustig zijn werk kon doen.

Het hoofdkantoor van de politie in het centrum werd het PAB genoemd, het Police Administration Building. Kerels als Jenkins zeiden dat PAB stond voor Politiek en Algemene Bureaucratie, of voor Politiek en Algemene Bullshit. Gewoonlijk werden de nachtdiensten toegewezen aan degenen die klem waren komen te zitten tussen de politiek en bureaucratie van het departement, maar Jenkins was een zeldzame vrijwilliger voor de dienst van elf tot zeven. Zijn vrouw had kanker en hij werkte graag terwijl zij sliep, zodat hij overdag thuis kon zijn als zij wakker was en hem nodig had.

Ballard nam nog meer foto's. De borsten van het slachtoffer waren ook gewond en gekneusd, en de tepel op haar rechterborst was net als de lip door malende tanden gescheurd. De linkerborst was rond en vol, de rechter kleiner en plat. Implantaten dus, waarvan er een in het lichaam was gebarsten. Ze wist dat daar een enorme klap voor nodig was. Ze had het maar één keer eerder gezien en dat slachtoffer was dood. Ze deed zorgzaam het ziekenhuishemd dicht en keek naar de handen om te zien of daar verdedigingswonden op te zien waren. De nagels waren gebroken en bebloed. Op haar polsen zaten diepe paarse kneuzingen en ontvellingen, die erop duiden dat het slachtoffer lang genoeg vastgebonden was geweest om schaafwonden te veroorzaken. Ballard vermoedde dat het eerder uren dan minuten waren geweest. Misschien zelfs dagen.

Ze nam nog meer foto's en merkte toen de lengte van de vingers van het slachtoffer en de brede knokkels op. Santa Monica en Highland Avenue – ze had het kunnen weten. Ze lichtte de zoom van het hemd op en haar vermoeden dat het slachtoffer biologisch gezien een man was werd bevestigd.

‘Shit zeg, dat had ik niet hoeven zien,’ zei Jenkins.

‘Als Smitty dit wist en het ons niet heeft verteld, is hij een stomme klootzak,’ zei Ballard. ‘Dit verandert de zaak.’ Ze zette haar woede op

een zijspoor en ging door met haar onderzoek. ‘Heb jij gezien of er bij Zedenmisdrijven iemand aan het werk was voor we weggingen van het bureau?’ vroeg ze.

‘Eh, ja, ze waren ergens mee bezig,’ zei Jenkins. ‘Maar ik weet niet precies wat. Ik zag Pistol Pete koffiezetten in de kantine.’

Ballard deed een stap naar achteren en veegde door de foto’s op haar telefoon tot ze bij het gezicht van het slachtoffer kwam. Ze stuurde de foto per sms naar Pete Mendez, Zedenpolitie Hollywood. Met de boodschap:

Ken je hem? Ramona? Tippelaar op Santa Monica?

Mendez was legendarisch bij Six, maar niet alleen om positieve redenen. Hij had het grootste deel van zijn loopbaan als undercover bij de Zedenpolitie gewerkt en was er als jonge agent vaak op uitgestuurd om zich als prostitué voor te doen. Tijdens zulke operaties was hij voorzien van een microfoontje omdat de zaak gebaseerd werd op een geluidsopname; op deze manier kon de verdachte schuldig pleiten. Eén opname van Mendez’ gesprekken werd nog steeds afgespeeld op pensionerings- en andere afdelingsfeestjes. Mendez stond destijds op Santa Monica Boulevard toen een aanstaande klant kwam aanrijden. Voor de man instemde met betaling voor te bewijzen diensten had hij Mendez een serie vragen gesteld en onder meer geïnformeerd naar de lengte van zijn penis in opgerichte toestand – al had hij minder beleefde termen gebruikt. ‘Ongeveer vijftien centimeter,’ had Mendez gezegd.

De man was niet onder de indruk geweest en reed zonder verder commentaar door. Even later kwam een brigadier van de Zedenpolitie vanuit zijn schuilplaats naar Mendez toe rijden. Hun gesprek was ook opgenomen. ‘Mendez, het gaat erom dat we ze arresteren,’ had de brigadier berispelend gezegd. ‘De volgende keer dat een kerel vraagt hoe lang je pik is, doe je er maar een paar centimeter bij.’

‘Dat deed ik al,’ zei Mendez, tot zijn eeuwige schande.

Ballard trok het gordijn opzij om te zien of Smith nog steeds rond-

hing, maar Taylor en hij waren al weg. Ze liep naar het commando-centrum om met een van de verpleegkundigen te praten. Jenkins liep met haar mee. ‘Ballard, Jenkins, LAPD,’ zei ze. ‘Ik moet de arts spreken die het slachtoffer in ruimte 4 heeft behandeld.’

‘Hij is nu bezig in 2,’ zei de verpleegkundige. ‘Als hij daar klaar is ...’
‘Wanneer gaat de patiënt onder het mes?’

‘Zodra de OK opengaat.’

‘Is er een verkrachtingskit gebruikt? Anaal monster genomen? We hebben ook materiaal van onder de nagels nodig. Kan iemand ons daarbij helpen?’

‘Ze hebben geprobeerd zijn leven te redden. Dat was hun prioriteit. Verder moet u het er met de arts over hebben.’

‘Dat zeg ik dus net. Ik wil graag...’ Ballard voelde haar telefoon trillen in haar hand en wendde zich van de vrouw af. Ze zag het antwoord van Mendez en las het hardop aan Jenkins voor.

“‘Ramona Ramone, Dragon. Echte naam Ramón Gutierrez. Heb hem een paar weken geleden nog vastgezet. Lijst veroordelingen langer dan pik voor operatie.’ Leuk, zoals hij dat zegt.’

‘Als je de zijne in aanmerking neemt,’ zei Jenkins.

Dragqueens, travestieten en transgenders vielen bij Zeden allemaal onder het kopje ‘dragon’. Er werd geen onderscheid gemaakt. Dat was niet erg vriendelijk, maar het werd geaccepteerd. Ballard had zelf twee jaar in een undercoverteam bij de eenheid gezeten. Ze kende het terrein en ze kende het jargon. Dat zou ze niet meer kwijtraken, hoeveel uren sensitivitytraining agenten ook moesten volgen. Ze keek Jenkins aan.

Voor ze iets kon zeggen, reageerde hij al: ‘Nee.’

‘Hoezo, nee?’ vroeg ze.

‘Ik weet al wat je gaat zeggen. Dat je deze wilt houden.’

‘Dit is een vampierzaak. Een zaak waar ’s nachts aan moet worden gewerkt. Als je dit overlaat aan Zeden gaat het precies dezelfde kant op als die inbraak en belandt het op de grote hoop. Dan werken ze eraan van negen tot vijf en komt er niets van terecht.’

‘Ik blijf erbij: nee. Het is ons werk niet.’

Het was het belangrijkste punt van onenigheid binnen hun samenwerking. Ze werkten in de nachtdienst, gingen van de ene zaak naar de andere, werden naar elke plaats delict geroepen waar een rechercheur nodig was om een eerste proces-verbaal op te maken of zelfmoorden te bevestigen. Maar ze hielden geen zaken aan. Ze maakten proces-verbaal op en droegen de zaken 's morgens over aan de juiste eenheid. Berovingen, seksueel geweld, inbraken, autodiefstallen en ga zo maar door. Soms wilde Ballard een zaak van begin tot einde afwerken. Maar dat was hun taak niet en Jenkins wilde nooit ook maar een centimeter van de taakomschrijving afwijken. Hij had een negen-tot-vijfbaan, maar dan 's nachts. Hij had een zieke vrouw en wilde er iedere morgen voor haar zijn als ze wakker werd. Jenkins gaf niet om overwerk, het geld en het werk.

‘Kom op nou, wat moeten we dan doen?’ drong Ballard aan.

‘We gaan de plaats delict bekijken om te zien of er wel een plaats delict is,’ zei Jenkins. ‘En dan gaan we terug naar het bureau en maken we proces-verbaal op over deze zaak en de inbraak bij die oude dame. Als we geluk hebben worden we verder nergens meer bij geroepen en hoeven we tot morgenochtend alleen administratie te doen. Kom op, we gaan.’ Hij draaide zich om en liep weg, maar Ballard kwam niet achter hem aan. Hij draaide zich weer om en kwam naar haar toe. ‘Wat nou?’ vroeg hij.

‘Degene die dit heeft gedaan is het kwaad zelf, Jenks,’ zei ze. ‘Dat weet jij ook.’

‘Begin nou niet weer, want daar trap ik niet meer in. Dit hebben we al honderd keer gezien. Een kerel zoekt een verzetje, kent de omgeving niet en ziet een meisje lopen. Hij stopt, ze bepalen de prijs en hij neemt haar mee naar het parkeerterrein. Er zit een frikandel onder haar rokje en hij krijgt spijt van zijn aankoop. Slaat de jongen volledig in puin en rijdt weer weg.’

Ballard schudde haar hoofd al voor hij klaar was met zijn verhaal. ‘Niet met die bijtwenden,’ zei ze. ‘Niet met die boksbeugel. Hier zit een plan achter. Iets met diepere gronden. Hij is een tijd vastgebou-

den geweest. Dit is het kwaad zelf. Ik wil die zaak onder me houden en er voor één keer zelf iets aan doen.'

Technisch gezien was hij de senior van hen beiden. Hij nam de besluiten bij dit soort dingen. Als ze wilde kon Ballard op het bureau bij de leiding aankloppen, maar hier moest besloten worden wat ze samen als partners zouden doen.

'Ik rij even langs de plaats delict en ga mijn proces-verbaal opmaken,' zei Jenkins. 'De inbraak gaat naar de tafel Inbraak en dit gaat naar Persoonsgericht. Misschien zelfs naar Moordzaken, want dat joch ziet er niet zo best uit. Punt.' Nu het besluit genomen was, draaide hij zich om naar de deur. Hij zat al zo lang in het vak dat hij de afzonderlijke eenheden nog steeds 'tafels' noemde. Destijds in de jaren negentig waren het dat ook: tegen elkaar geschoven bureaus die samen lange tafels vormden. De tafel Inbraak, de tafel Persoonsgericht enzovoort.

Ballard stond op het punt achter hem aan te lopen toen ze zich iets herinnerde. Ze liep terug naar de verpleegkundige achter de balie. 'Waar zijn de kleren van het slachtoffer?'

'Die hebben we in een zak gestopt,' antwoordde de verpleegkundige. 'Momentje graag.'

Jenkins stond bij de deur en keek haar aan. Ballard stak een vinger op zodat hij op haar zou wachten. De verpleegkundige pakte een doorzichtige plastic zak met de bezittingen van het slachtoffer uit een la. Veel was het niet; wat goedkope sieraden en kleding met lovertjes. Aan een sleutelring met twee sleutels hing een klein busje pepperspray. Geen portefeuille, geld of telefoon. Ze overhandigde Ballard de zak.

Ballard gaf de verpleegkundige haar kaartje en vroeg of ze de arts wilde vragen haar te bellen. Toen liep ze naar haar partner. Ze liepen al door de schuifdeuren naar de beveiligde entree toen haar telefoon zoemde. Ze keek op het display. De wachtcommandant, inspecteur Munroe. 'Inspecteur.'

'Ballard, zijn Jenkins en jij nog in Hollywood Pres?'

Ze merkte de dringende toon in zijn stem op. Er was iets aan de

hand. Ze bleef staan en wenkte Jenkins dichterbij. ‘We gaan hier net weg. Waarom?’

‘Zet je telefoon op luidspreker.’

Dat deed ze. ‘Oké, ga door.’

‘Vier doden in een club aan Sunset,’ zei Munroe. ‘Een kerel begon te schieten op de mensen met wie hij daar was. Er komt een ambulance jullie kant op met nummer vijf. Volgens de laatste berichten hangt die aan een draadje. Ballard, ik wil dat jij daar blijft. Kijk maar wat je eruit kunt halen. Jenkins, ik stuur Smitty en zijn groentje naar je toe om je op te pikken. Moordzaken zal dit zonder twijfel overnemen, maar die hebben wat tijd nodig om op gang te komen. Er is surveillanceter plaatse die de plaats delict beveiligt, er is een commandocentrum opgezet en ze proberen getuigen vast te houden, maar de meesten gingen ervandoor toen de kogels in het rond vlogen.’

‘Wat is de locatie?’ vroeg Jenkins.

‘The Dancers, bij de Hollywood Athletic Club,’ antwoordde Munroe. ‘Ken je die?’

‘Begrepen,’ zei Ballard.

‘Mooi. Nou, Jenkins, jij gaat daarheen. Ballard ook, zodra je klaar bent met nummer vijf.’

‘Inspecteur, we moeten nog een onderzoek van de plaats delict doen voor die geweldplegingszaak,’ zei Ballard. ‘We hebben Smitty en...’

‘Vannacht niet meer,’ zei Munroe. ‘We hebben iedereen nodig bij The Dancers. Alle beschikbare technische recherche moet daarheen.’

‘Dus we laten deze plaats delict schieten?’ vroeg Ballard.

‘Draag maar over aan de dagdienst, Ballard, en laat die zich er morgen maar druk over maken,’ zei Munroe. ‘Ik moet nu weg. Je weet wat je te doen staat.’

Munroe hing op zonder verder iets te zeggen. Jenkins wierp Ballard een ik-zei-het-toch-blik toe vanwege de plaats delict. En alsof het zo was afgesproken klonk het geluid van een naderende sirene. Ballard kende het verschil tussen de sirene van een ambulance en een politieauto. Dit waren Smitty en Taylor die Jenkins kwamen oppikken.

‘Ik zie je daar wel,’ liet Jenkins weten.

‘Oké,’ zei Ballard.

De sirene stierf weg terwijl de surveillancewagen, een grote SUV, de helling naar de beveiligde entree af reed. Jenkins propte zichzelf achterin, ze reden weer weg en lieten Ballard staan waar ze stond, met de plastic zak in haar hand.

In de verte hoorde ze het geluid van een tweede sirene die haar kant op kwam. De ambulance met het vijfde slachtoffer. Ballard keek door de glazen deuren naar binnen en keek op de klok van de Spoedeisende Hulp. Het was 01.17 uur. Ze was pas ruim twee uur aan het werk.

3

De sirene stierf weg terwijl de ambulance de helling af reed. Ballard wachtte en keek toe. De dubbele deuren van de ambulance gingen open en de verpleegkundigen reden het vijfde slachtoffer op de brancard naar buiten. Ze werd al beademd met een beademingszak.

Ballard hoorde het ambulanceteam aan de mensen van de Spoedeisende Hulp uitleggen dat het slachtoffer in de ambulance een hartstilstand had gekregen, dat ze haar terug hadden gehaald en gestabiliseerd, maar dat ze bij aankomst toch weer was weggeleden. Het SEH-team kwam naar buiten, nam de brancard over, reed snel naar binnen en rechtuit de lift in die hen naar de operatiekamer zou brengen. Ballard liep achter hen aan en kwam als laatste de lift in voor de deuren dichtgingen. Ze stond in de hoek terwijl het team – vier man medisch personeel in lichtblauwe chirurgische kleding – probeerde de vrouw op de brancard in leven te houden.

Ballard bekeek het slachtoffer terwijl de lift met een schok begon te stijgen. De vrouw droeg een afgeknipte spijkerbroek, All-Stars en een zwart topje dat onder het bloed zat. Uit een van de broekzakken zag Ballard vier balpennen steken. Ze vermoedde dat het slachtoffer serveerster was bij de club waar de schietpartij had plaatsgevonden.

Ze was midden in haar borst geschoten. Haar gezicht ging schuil achter het ademmasker, maar Ballard schatte haar op halverwege de